Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον | Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1903 | Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 47

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Ἦτο πράγματι φρικτὸν τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον εἶδαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται τοῦ «Ἁγίου Ἐνώχ».

Ὁ «Ρέπτων» ἀνεσηκώθη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς τεραστίου κύματος καὶ κατόπιν ἐχώθη ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κῦμα. Ἀπὸ τὸ ἴδιον κῦμα ἀνεπήδησαν τότε ἀφροὶ καὶ πίδακες ὑδάτων εἰς μέγιστον ὕψος. Ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἦτο ἐκεῖ κρυμμένον κανὲν γιγάντιον τέρας, τὸ ὁποῖον εἶχε βυθίσῃ τὴν κεφαλήν του ὑπὸ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἐνῷ ἡ οὐρά του ἐκτυποῦσε τὴν θάλασσαν ἑκατὸν μέτρα μακράν...

Ὅταν ὁ «Ρέπτων» ἐφάνη ἐκ νέου, ἦτο κυριολεκτικῶς ξεχερβαλωμένος, τὰ κατάρτια του ἦσαν πεσμένα, τὰ ἐξάρτια του κομμένα, τὸ σκάφος του ἦτο γυρμένο μὲ τὴν μπάντα, καὶ ἐπαρόδευνε ἐπάνω εἰς τὴν λυσσασμένην θάλασσαν.

Πρὶν περάσῃ ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας, ἀφοῦ ἐκυλίσθη δι' τελευταίαν φορὰν ἐπάνω εἰς τὸ τεράστιον κῦμα, κατεποντίσθη ὁ «Ρέπτων» εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, οἱ ἀξιωματικοί του καὶ τὸ πλήρωμά του ἀνεβόησαν φοβερὰ καὶ ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι ἐμπρὸς εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεξήγητον καὶ φοβερὰν καταστροφήν.

Πιθανὸν ὅμως νὰ μὴν εἶχαν καταποντισθῆ καὶ ὅλοι οἱ ναῦται τοῦ «Ρέπτωνος» μαζὶ μὲ τὸ πλοῖόν των... Ἴσως νὰ ἐπρόφθασαν μερικοὶ νὰ φύγουν μὲ τὰς φαλαινίδας... Δὲν ἔπρεπε νὰ προσπαθήσουν νὰ τοὺς σώσουν πρὶν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀπλωθῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν;

Πᾶσα ἀφορμὴ ἔχθρας λησμονεῖται, ὅταν συμβαίνουν τόσον σπαρακτικὰ δυστυχήματα!... Ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας, τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

— Στὴ θάλασσα τὲς βάρκες! ἐρώναξεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Δὲν εἶχαν περάσῃ οὔτε δύο λεπτὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ «Ρέπτωνος» καὶ ἦτο ἀλόμη καιρὸς νὰ βοηθήσουν τοὺς, ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ ναυαγίου...

Ἔξαφνα, πρὶν ἢ καταβιβασθοῦν αἱ φαλαινίδες εἰς τὴν θάλασσαν, μία σύγκρουσις, ὄχι καὶ τόσον πολὺ ἀπότομος, ἔγινεν αἰσθητή. Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», ἀφοῦ ἀνεσηκώθη ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δακτύλους εἰς τὴν πρύμνην, ὡς νὰ εἶχε προσκρούσῃ ἐπάνω εἰς ὕφαλον, ἔκλινε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος...

Ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ. Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου δὲν ἐφυσοῦσε καθόλου. Ἡ θαλασσοταραχὴ περιωρίσθη εἰς ἐλαφρὸν φλοῖσβον μόνον. Καὶ ἐπανῆλθον τότε τὰ πυκνὰ σύννεφα τῆς ὁμίχλης, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸς δύο τελευταίας ἡμέρας ἐσκέπαζαν ἐκεῖνο τὸ τμῆμα τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ὅταν εἶδαν ὅτι ἐξώκειλαν, ἔμειναν κατάπληκτοι ὁ κ. Μπουρκὰρ καὶ οἱ σύντροφοί του. Ἐλησμόνησαν πρὸς στιγμὴν καὶ τὸν «Ρέπτωνα» καὶ τοὺς ναυαγούς των. Ἔπρεπε πρῶτον νὰ σκεφθοῦν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλοίου των, διὰ τὴν ἰδικήν των ζωήν.

Εἰς τί ν' ἀποδώσουν τὴν προσόραξίν των, ἀφοῦ ἄνεμος δὲν ἔπνεε καθόλου; Μήπως παρεσύρθη ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἀπὸ κανὲν ἄγνωστον ρεῦμα;... Ἦσαν εἰς τὸ περιστατικὸν ἐκεῖνο πολλὰ τὰ ἀνεξήγητα. Ἄλλως τε ἡ ὥρα δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ ζητήσουν καὶ νὰ εὕρουν ἐξηγήσεις.

Ἀφοῦ ἡ τρόπις τοῦ πλοίου ἐκτύπησε δύο

«Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπρεπαν νὰ ἐρωτήσουν...» (Σελ. 370, στήλ. 6')

φορὰς εἰς τὴν πρύμνην, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαρθρωθῇ τὸ πηδάλιον, ἡ θάλασσα εἰσώρμησεν εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου. Εὐτυχῶς ἡ ἱστιοφορία του δὲν ἔπαθε τίποτε, οἱ πρότονοι (στάντζοι) καὶ οἱ ἐπίτονοι (ἐξάρτια) ἐκράτησαν καλά. Ἐκόπησαν μόνον τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο δεμένη ἡ φάλαινα,— ἡ ὁποία ἦτο σχεδὸν σκελετὸς τότε,καὶ τὸ ρεῦμα τὴν παρέσυρε μακράν.

Ἂν λοιπὸν τὸ πλοῖον δὲν ἔκαμνε νερά, ἐφαίνετο ὅτι εὔκολα θὰ κατώρθωναν νὰ το ξεκαθίσουν. Τί τους ἔμελλεν ἂν ἔχαναν καὶ μερικὰ βαρέλια ἐλαίου;

Ἐννοεῖται ὅτι, μετὰ τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο συμβάν, ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἀπέφυγε νὰ πειράξῃ τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλῖνον. Διότι βεβαίως ὁ βαρελᾶς δὲν θ' ἄρνιε τὴν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ:

— Ἔγινεν ἡ ἀρχή... καλὰ ξιμπερδέμματα τώρα!

Ἐν τούτοις ὁ κ. Μπουρκὰρ καὶ ὁ ὕπαρχος συνεσκέπτοντο ἐπάνω στὸ κάσσαρο.

— Ὑπάρχουν λοιπὸν ρηχὰ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ... εἶπεν ὁ κ. Ἑρτώ.

— Δὲν ἠξεύρω τί νὰ ὑποθέσω. Ὁ χάρτης πουθενὰ δὲν σημειόνει ρηχὰ μεταξὺ τῶν Κουριλῶν καὶ τῶν Ἀλεουτίων νήσων.

Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι εἶχαν παρέλθῃ ἑξῆντα ὧραι ἀφ' ὅτου ὁ κ. Μπουρκὰρ εἶχε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ στίγμα τοῦ πλάτους καὶ τοῦ μήκους, διότι ἡ ὁμίχλη δὲν τον ἄφινε νὰ το ὑπολογίσῃ μὲ τὸν ἥλιον καὶ μὲ τὰ ἄστρα. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον, εἰς τὸ διάστημα αὐτό, οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ ρεύματα νὰ παρέσυραν τὸ πλοῖον εἰς τὰ ρηχὰ τοῦ συμπλέγματος τῶν Ἀλεουτίων.

Κατέβη λοιπὸν ὁ κ. Μπουρκὰρ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀξιωματικῶν, ἤπλωσεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοὺς χάρτας, καὶ προσδιώρισεν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς μὲ τὸν διβήτην τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχε τὸ πλοῖον, ἀφοῦ ὑπελόγισε πόσον δρόμον ἔκαμεν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

Ἔπρεπε νὰ προεκτείνῃ τὸν δρόμον αὐτὸν διακόσια μίλια ἀκόμη διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πλησιέστερον ὕφαλον ἢ σκόπελον.

— Καὶ ὅμως, παρετήρησεν ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ, δὲν εἶνε πιθανόν, ἀφοῦ κατηρτίσθησαν οἱ χάρται καὶ ἔπειτα, νὰ ἔγινε καμμία ἀνύψωσις τοῦ βυθοῦ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος;

Ὁ κ. Μπουρκὰρ δὲν ἐφάνη ἀπορρίπτων τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν. Δὲν ἦτο καθόλου ἀπίθανον αὐτὸ που ἔλεγεν ὁ ἰατρός. Συχνὰ παραδείγματα μεταβολῆς τοῦ βυθοῦ ἐξ ἠφαιστειωδῶν λόγων ἀνέφερον οἱ γεωγράφοι. Καὶ ἀκριβῶς εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς νήσους τῆς Σιβηρίας ὑπῆρχον ἀρκετὰ ἠφαίστεια,— ἓν μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἦτο ἐν ἐνεργείᾳ.

Ὅποιωσδήποτε κανεὶς δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» εἶχεν ἐξοκείλῃ. Ἐβολιδοσκόπησαν τὰ νερά, εἰς τὴν πρώραν καὶ εἰς τὴν πρύμνην, καὶ δὲν ηὗραν βάθος περισσότερον ἀπὸ τέσσαρας ἢ πέντε πόδας. Ὁ Καβιδουλῖνος καὶ ὁ ξυλουργὸς Φεροῦς διετάχθησαν νὰ καταβοῦν εἰς τὸ κῦτος καὶ νὰ ἐξετάσουν προσεκτικὰ τὰ τοιχώματα τοῦ πλοίου. Πουθενὰ δὲν εἶχε φανερωθῇ ἄνοιγμα· τὸ πλοῖον δὲν ἔκαμνε νερά.

Ἡ νύκτα ἐφάνη εἰς ὅλους ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐτελείωνε. Μὲ τὸν ἐλάχιστον παφλασμὸν τῆς θαλάσσης, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεχαν νὰ ἐρωτήσουν τοὺς σκοπούς τοὺς ὁποίους εἶχαν τοποθετήσῃ εἰς τὰ παρεξάρτια. Ἀλλὰ τίποτε τὸ ἀνησυχαστικὸν δὲν ἐφαίνετο...

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, εἶχε διατάξῃ νὰ καταβιβάσουν ὅλας τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τας ἐφόρτωσε μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα τρόφιμα, διότι ἦτο πιθανὸν νὰ τον ἀναγκάσουν αἱ περιστάσεις, — καμμία ἐξαφνικὴ θαλασσοταραχή, ἡ ἀναποδογυρισμὸς τοῦ πλοίου, —νὰ το ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην του. Καὶ τότε θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ φθάσῃ μὲ τὰς λέμβους πλέον εἰς τὴν πλησιεστέραν ξηράν.

Ἡ πλημμυρὶς τῆς παλιρροίας εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται αἰσθητὴ κατὰ τὰς ἕνδεκα. Ἡ θάλασσα θὰ ἔρθανεν εἰς τὸ ὑψηλότερόν της σημεῖον κατὰ τὰς δύο. Ὑπῆρχεν ἐλπὶς ὅτι τότε θὰ ἀνεσηκόνετο καὶ θὰ ἐξεκάθιζε μόνον του τὸ πλοῖον.

Παρηκολούθουν λοιπὸν οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ προσοχὴν τὴν πρόοδον τῆς πλημμυρίδος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτεινῆς νυκτός.

Δυσκόλως, ὅταν ἦλθε καὶ ἐπέρασεν ἡ κρίσιμος στιγμή, ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» οὔτε ἐσάλευσε κἂν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ὅταν ἡ ἄμπωτις θὰ κατεβίβαζε τὰ νερὰ εἰς τὸ κατώτατον σημεῖόν των: Δὲν θὰ ἔπεφτεν ἐντελῶς μὲ τὴν μπάντα τὸ πλοῖον;

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ διέταξε τότε νὰ βάλουν, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, δύο ἀμοιβὸς κεραίας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐχρησίμευαν ὡς δεκανίκια εἰς τὸ πλοῖον τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἔφευγαν τὰ νερά. Ἀλλὰ καὶ τὰ δεκανίκια αὐτὰ ἔμειναν ἀχρησιμοποίητα.

Κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ πρωὶ μία λάμψις ἔκαμε ταὺς ἀτμοὺς τῆς ὁμίχλης νὰ κοκκινίσουν πρὸς τὴν ἀνατολήν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τους διαλύσῃ. Ὅπως τὴν νύκτα, οὕτω καὶ τὴν ἡμέραν οἱ ἐξοκείλαντες δὲν ἔβλεπαν τίποτε γύρω των. Ἔμειναν λοιπὸν ἄπρακτοι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἐφαίνετο, κατὰ τὸ μεσημέρι τοὐλάχιστον. Τότε πλέον ὁ κ. Μπουρκὰρ ἐσκόπευε νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὸ στίγμα μὲ τὰ ναυτικὰ ἐργαλεῖα, μὲ τὸν ἑξάντα καὶ τὸ χρονόμετρον.

Ἐνηργήθη νέα καὶ λεπτομερεστέρα ἐπιθεώρησις τοῦ κύτους. Ὁ μάστρο-Καβιδουλῖνος καὶ ὁ ξυλουργὸς Φεροῦς μετετάπισαν ἀρκετὰ βαρέλια ἀπὸ τὴν πρύμνην, καὶ ἐβεβαιώθησαν πάλιν ὅτι κομμία ἀβαρία δὲν εἶχε συμβῇ. Ἐννοεῖται ὅτι, ἐνῷ ἔκαμνεν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ὁ βαρελᾶς μας, ἐσκέπτετο συγχρόνως ὅτιπολὺ προτιμότερον θὰ ἦτο ἂν τα ἀνέβαζκν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἄδεια καὶ γεμάτα, καὶ τα ἐπετοῦσαν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἐλαφρώσουν τὸ πλοῖον...

Ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε, καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν ἐκαθάριζεν. Ὁ κ. Μπουρκὰρ μὲ τὸν ὕπαρχον ἐπῆγαν μὲ τὴν λέμβον νὰ ἐρευνήσουν ὀλόγυρα εἰς τὸ πλοῖον, ἐντὸς ἀκτῖνος ἑκατὸν περίπου μέτρων, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀνεκάλυψαν.

Ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν εὑρίσκοντο πλησίον εἰς ξηράν, ὅπου θὰ ἠδύναντο νὰ προσεγγίσουν αἱ λέμβοι, ἂν ἐξηναγκάζοντο νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον. Εἶνε ὅλως ἀληθὲς ὅτι ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ κατ' οὐδένα λόγον παρεδέχετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος ἢ ἤπειρος εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Ὄχι, κύριε Φιλιώλ, ὄχι! ἀπήντησεν εἰς τὸν ἰατρόν, ὅταν οὗτος τον ἠρώτησεν. Ἐξανακύτταξα τοὺς ὑπολογισμούς μου, καὶ εἶνε ἀκριβεῖς. Ἀπέχομεν τοὐλάχιστον διακόσια μίλια ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἄκραν τῶν Κουριλῶν.

— Ἐπανέρχομαι λοιπὸν εἰς τὴν πρώτην ἐξήγησίν που ἔκαμα, εἶπεν ὁ ἰατρός. Θὰ ἔγινε χωρὶς ἄλλο ἐδῶ κάποια ἀνύψωσις τοῦ βυθοῦ, καὶ δι' αὐτὸ ἐξώκειλεν ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ»...

— Δὲν εἶνε ἀπίθανον αὐτό, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ παραδεχθῶ ὅτι συνέβη λάθος ἢ παρεκτροπὴ ἀπὸ τὴν πορείαν μας, καὶ ἐπέσαμεν ἔξω...

Ἦτον ἀτύχημα ἀληθῶς ὅτι δὲν ἐσηκώθη ἀέρας. Ἐν πρώτοις θὰ ἐσάρονεν ὅλους τοὺς ἀτμοὺς τῆς ὁμίχλης καὶ θὰ ἐκαθάριζε τὸν ὁρίζοντα. Ἂν μάλιστα ἐφυσοῦσεν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δύσεως, τὸ πλήρωμα θὰ ἐσοπρόριζε τὰ πανιὰ καὶ θὰ ἠνάγκαζε τὸν «Ἅγιον Ἐνὼχ» νὰ σταθῇ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν βράχον...

— Ἂς περιμείνωμεν... ἂς περιμείνωμεν, φίλοι μου!... ἐπανελάμβανε ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ὅστις ἐσθάνετο ὅτι ηὔξανεν ἡ ἀνυπομονησία καὶ ἡ ἀνησυχία τῶν ναυτῶν του. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ ἡ ὁμίχλη θὰ διαλυθῇ τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὅτι θὰ μάθωμεν ὀριστικῶς πλέον εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρισκόμεθα. Ἀβαρίας δὲν ἔχομεν, ἑπομένως εὔκολα θὰ ξεκαθίσωμεν!

Ἀλλά, ὅταν οἱ ναῦται καὶ οἱ μαθητευόμενοι ἐγύριζαν νὰ κυττάξουν τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλῖνον, τὸν ἔβλεπαν ποῦ ἐκουνοῦσε τὴν κεφάλα του μὲ τὰ πολλὰ καὶ ἀκτένιστα μαλλιά του, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο καθόλου αἰσιόδοξος. Καὶ βεβαίως αὐτὸ δὲν τους ἠσύχαζε καθόλου!

Ἐν τῷ μεταξύ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν τλημμυρίδα, τῆς ὁποίας τὸ ρεῦμα ἤρχετο ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, νὰ σπρώξῃ τὸ πλοῖον περισσότερον ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, ὁ κ. Μπουρκὰρ ἀπεφάσισε νὰ ἐκτονίσῃ μίαν ἰσχάδα (ἀγκουρέττο) πρὸς τὴν πρύμνην.

Ὁ ναύκληρος Ὀλίβας καὶ ἕνας ναύτης ἐμβῆκαν εἰς μίαν φαλαινίδα, διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑποπλοιάρχου Ἀλλότ.

Ἡ φαλαινὶς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἐνῷ ἀπὸ τὸν «Ἅγιον Ἐνὼχ» τῆς ἐκαλουμάριζαν τὸ παλαμάρι τῆς μικρᾶς ἀγκύρας...

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΣΚΙΑΜΑΧΙΑ

Εἶδα μίαν ἡμέραν... Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ! Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας βεβαιώσω ἂν το εἶδα τὴν ἡμέραν, ἐνῷ ἤμουν ἐξυπνος, ἢ τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον μου. Ἕνα μόνον πρᾶγμα εἶνε βέβαιον:—ὅτι, καὶ ἐνῷ κοιμοῦμαι, μένω ἐξυπνος...

Ἐξακολουθῶ λοιπόν:

Εἶδα τὴν Πίσσαν, τὴν σοφὴν γάταν τῆς «Διαπλάσεως», νὰ κρατῇ μὲ τὰ νύχια της ἕνα χαρτὶ καὶ νὰ... γράφῃ. Μάλιστα, φίλοι μου, νὰ γράφῃ! Ἐγὼ που ὅλα τα ξεύρω καὶ ξεύρω φυσικὰ καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν γάτων, ἐδιάβαζα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της.

Ἡ Πίσσα ἔγραφεν «Ἀπομνημονεύματα» ἀπὸ τὴν νεανικήν της ἡλικίαν. Καὶ τὸ κεφάλαιον ποῦ ἐδιάβασα ἐγώ, ἐπεγράφετο «Σκιαμαχία» καὶ ἔλεγεν:

★

«... Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐβγῆκα μόνη μου νὰ κάμω τὸν περίπατόν μου, καὶ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου:

— Καλλίτερα μονάχη, παρὰ μὲ τ' ἀδέλφια μου ποῦ πιανόμαστε διαρκῶς στὸ νυχοπόλεμο!

Ἐπῆγα καὶ ἐξαπλώθηκα ἐπάνω στὰ μαλακὰ χορταράκια, κοντὰ στὴν ἀκροποταμιά, καὶ ἐμισόκλεισα τὰ μάτια μου, καὶ ἄρχισα νὰ κάμνω ρὸν-ρὸν-ρόν. Καὶ ἐσυλλογιζόμουν τὰ βάσανά που ἐτραβοῦσα στὸ σπίτι. Οἱ ἀδελφοί μου καὶ ἀδελφές μου καθημερινῶς μ' ἐχτυποῦσαν μὲ τὰ μυτερὰ νυχάκια των. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἐγώ τους ἀνταπέδιδα τὰ ἴσα, καὶ ἡ μητέρα μας ἔλεγε ὅτι ἐφταίγαμε ὅλοι, καὶ μας ἔδερνε ὅλους.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι κακή, οὔτε φιλόνεικος, εἶπα πάλιν ἀπὸ μέσα μου. Ἐγὼ ποτὲ δὲν μαλόνω μὲ κανένα, ἐκτὸς ἂν ἔλθουν καὶ με πειράξουν...

Ἐνῷ ἔλεγα αὐτό, ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ ἐκύτταξα γύρω. Ἦταν ὡραία λιακάδα, καὶ τὰ λουλούδια ἐμοσχοβολοῦσαν, καὶ τὰ χορταράκια ἦσαν μαλακὰ σὰν τὸ βελοῦδο.

— Ἤθελα νὰ ζοῦσα πάντοτε ἐδῶ! εἶπα πάλιν. Κ' ἔτσι οὔτε ὁ Ψῆνος, οὔτε ὁ Κίφ, οὔτε ἡ Ἀσπρούλα, τὰ ἀδέλφια μου, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ με πειράζουν!

Ἐγὼ δὲν πειράζω κανένα, δὲν μαλόνω μὲ κανένα, καὶ ὅποιος λέγει τέτοιο πρᾶγμα, ἔχει μεγάλο λάθος.

Ἐτεντώθηκα τότε ἀπὸ τὸ καμάρι μου καὶ ἐπῆγα πολὺ κοντὰ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκύτταξα μέσα στὸ νερὸ που ἦτο καθαρὸ καὶ φεγγερὸ σὰν τὸ γυαλί.

Ἔσκυψα νὰ το κυττάξω, καὶ — ὦ! φρίκη! — εἶδα ἕνα γατάκι ἐκεῖ μέσα. Δὲν ἠξεύρετε τί θυμός με ἔπιασε! Ἐνῷ ἐθαρροῦσα πῶς ἤμουν μόνη, ἔξαφνα μοῦ παρουσιάσθη καὶ σύντροφος στὴ μοναξιά μου!

Ἀπλόνω λοιπὸν τὸ χέρι μου, νὰ του δώσω μιὰ στὰ μοῦτρα. Ἀπλόνει συγχρόνως κι' αὐτὸ τὸ δικό του. Ἐμαζεύθηκα τότε, καὶ ἐτέντωσα τὴν ράχι μου ὅσο ἠμποροῦσα ὑψηλότερα. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' αὐτό, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι... ὅτι το ἔκαμε ἀνάποδα!

— Καλέ, πῶς μπορεῖ καὶ στέκεται ἀνάποδα αὐτὸ τὸ κακὸ γατί; εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἡσυχίαν του! Τώρα μᾶς ἔρχονται καὶ ὑποβρυχίως οἱ γάτες νὰ μας πειράζουν. Φκνάτσου νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ κάτω καμμιὰ οἰκογένεια ἀπὸ γάτες καὶ γατάκια, καὶ νὰ μου ριχθοῦν μὲ τὰ νύχια των! Βέβαια, ἐπίτηδες ἐκρύφθηκαν ἐκεῖ μέσα καὶ μου κάμνουν καρτέρι. Μά, θά τους δείξω ἐγώ!

Καὶ ἄπλωσα πάλιν τὸ χέρι μου.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ἡ ἄλλη γατίτσα.

— Ἀπὸ ποῦ ἦρθες, τί ζητεῖς ἐδῶ, τὴν ἐρωτῶ.

Καμμία ἀπάντησις.

Εἶδες ἐκεῖ ἀνατροφή! Δὲν κατεδέχεται οὔτε ν' ἀπαντήσῃ ἡ μούρη της.

— Μίλησε λοιπόν! τῆς ἐφώναξα, καὶ ἐκούνησα τὴν οὐρά μου.

Ἡ ἄλλη γατίτσα ἐκούνησε καὶ αὐτὴ τὴν οὐρά της, ἀλλὰ πάλιν δὲν μου ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν.

Ἀ! μὰ τότε ἐπαραθύμωσα! Τῆς δείχνω τὰ δόντια μου, ἀγριεύω, γουρλόνω τὰ μάτια μου, — καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιο.

Ἐλύσταξα πιὰ ἀπὸ τὸ πεῖσμά μου. Παίρνω φόρα νὰ πέσω ἐπάνω της, καὶ νὰ της βγάλω μὲ τὰ νύχια μου τὰ μάτια, ἀλλὰ κάποιος μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὴν ἄκρα τῆς οὐρᾶς μου.

— Κι' ἄλλος ἐχθρός! εἶπα ἀπὸ μέσα μου, καὶ ἐγύρισα ἀμέσως νὰ του ἐπιτεθῶ.

Ἀλλὰ ποιὸς ἦτο νομίζετε; Ἦτον ἡ μητέρα μου, ποῦ με εἶδε ὅταν ἐξεπόρτισα, καὶ μ' ἐπῆρε τὸ κατόπιν, καὶ μ' ἐφύλαγε μήπως κάμω καμμιὰ ἀνησυσία...

— Ἀνόητη! μοῦ εἶπε. Ἂν δὲν σε ἐπρόφθανα, θἄπεφτες στὸ νερὸ καὶ θὰ ἐπνιγόσουν! Δὲν βλέπεις πῶς εἶνε ἡ σκιά σου μονάχα μέσα 'στὸ νερό; Δὲν εἶνε ἄλλη γατίτσα, παρὰ ἡ εἰκόνα σου, ἡ σκιά σου. Ἔτσι εἶσθε ἐσεῖς τὰ φιλόνεικα γατάκια. Ἂμα δὲν ἔχετε ἄλλον γιὰ νὰ μαλώσετε, πιάνεσθε μὲ τὴν σκιάν σας. Τὸ ἴδιο κάμνουν καὶ τὰ φιλόνεικα παιδάκια, ποῦ γρυνιάζουν καὶ χτυπιῶνται μόνα των, ὅταν δὲν ἔχουν ἄλλους ἀνθρώπους γιὰ νὰ βασανίσουν...»

★

— Εἶχε δίκαιον ἡ μητέρα σου, Πίσσα μου! Ἐφώναξα τότε ὁ ὑποφαινόμενος.

Ἀλλὰ ἡ Πίσσα, μόλις ἀντελήφθη ὅτι ἐδιάβαζα τὰ μυστικά της «Ἀπομνημονεύματα», ἐγύρισε καὶ μ' ἐταγγρούνισε στὸ χέρι πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀδιακρισίας μου, καὶ ἔφυγε τρεχάτη.

Ἔτρεξα τότε κ' ἐγὼ νὰ σας γράψω ὅ,τι ἐδιάβασα... πρὸς τιμωρίαν της.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Μὲ τὸ κῦμα φτερουγίζει
Σὰν θαλασσινὸ πουλί,
Καὶ μὲ τὰ κουπιὰ ἁρμενίζει
Κι' ἂν γενῇ ὁ γιαλὸς γυαλί.

Μὰ σὰν εἶνε 'στὸ καράβι,
Πάντα ὁ ναύτης τῇ θωρεῖ
Σὰν ἐλπίδα, ποῦ δὲν παύει
Νὶ τονε παρηγορῇ:

Γιατ' ἡ βάρκα θὰ τον φέρῃ,
Σὰν ἀράξῃ ἀντικρυνά,
Στάκρογιάλια καὶ 'στὰ μέρη
Ποῦ ἡ καρδούλα του πονᾷ...

Καὶ—ὁ Θεὸς νὰ μήν τὸ δώσῃ—
Τὸ καράβι ἂν βυθιστῇ,
Τῇ ζωῇ του ἴσως γλυτώσῃ
Ἡ βαρκούλα του ἡ πιστή.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΖ'.

Ὁ κύριος Μπέμπης εἶνε πάρα πολὺ συλλογισμένος. Ὅταν μεγαλώσῃ, τότε θὰ μπορέσῃ νὰ κρίνῃ καλλίτερα ἂν εἶνε ἀληθινὰ αὐτὰ ποὺ γράφουν τὰ βιβλία διὰ τὸ ζαχαροκάλαμα, καὶ τὰ ἐνδικὰ καρύδια, καὶ τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους, καὶ διὰ τόσα ἄλλα πράγματα . . .

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω ἕνα πολὺ σπουδαῖον πρᾶγμα. Ὁ κύριος Καραγκιόζης ἐγύρισε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ σπίτι. Τὸν εὑρῆκαν μέσα στὴ βάρκα, μιὰ ὥρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ νησάκι, κοντὰ 'ς ἕναν κατραρράκτην ποὺ ἔστρεφε τὸν προχὸν ἑνὸς νερομύλου. Δὲν εἶχε ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι. Φαίνεται ὅτι ἡ εὐθυμία του πολὺ τὸν ἐβοήθησε καὶ του ἔδωσε θάρρος εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν ταξεῖδί του.

Φαίνεται ἐπίσης ὅτι εἶχε φάγῃ ὅλα τὰ μπισκότα, διότι εἶχε χοντρύνῃ ὑπερβολικά. Ὁ κύριος Μπέμπης τον ἐμάλωσε γιὰ τὴ φευγάλα του πολὺ περισσότερον παρὰ γιὰ τὴν λαιμαργίαν του. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἦτο δικαιολογημένη ἡ λαιμαργία τοῦ κυρίου Καραγκιόζη. Ἂν ἔμενε νηστικὸς ὁ ἄνθρωπος μιὰ νύκτα ὁλάκαιρη, καὶ μάλιστα στὴ θάλασσα, μποροῦσε νὰ πάθῃ ἡ ὑγεία του.

« Εἶχε χοντρύνει.»

Θὰ εὐχαριστηθῆτε, ἐλπίζω, ὅταν μάθετε ὅτι ὁ περίφημος ζωγράφος κ. Στέφανος ἔγινεν, ὕστερα ἀπὸ τὸν Λουλοῦ, ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ Μπέμπη. Δὲν κατώρθωσεν ὅμως ὁ κύριος Μπέμπης νὰ ξεμάθῃ καὶ νὰ μὴν τοῦ λέγῃ Ροβινσῶνα. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔμεινε πιὰ εἰς τὸν κ. Στέφανον, — ὁ ὁποῖος δὲν θυμόνει ὅταν τὸν φωνάζουν ἔτσι οἱ φίλοι του.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

«Ὁ Κάρολος μὲ εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

«— Αἰμιλία, μοῦ εἶπεν, ὅταν ἤλθε κ' ἐκάθησε δίπλα μου, σᾶς παρακαλῶ, ἐξηγήσατέ μου τί σημαίνουν αὐτά; Ἔχετε τίποτε νὰ ἐντραπῆτε, καὶ κρύβεσθε ἔτσι;

«— Τὸ αἰσχος ποὺ πέφτει εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πατέρα μου εἶνε καὶ ἰδικόν μου! ἐφώναξα ἐγώ.

«— Τὸν νομίζετε ἔνοχον λοιπόν;

«— Ὄχι βεβαίως· μ' ἐρωτᾶτε κι' ὅλας;

«— Διατί λοιπόν;

«— Οἱ ἄλλοι τὸν νομίζουν ἔνοχον! Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ἔκφρασιν ποὺ παίρνουν τὰ πρόσωπά των, τάχα διὰ νὰ μὲ συλλυπηθοῦν, τὰ «ἡ καϊμένη ἡ Αἰμιλίτσα» ποὺ λέγουν, τὰ συμπονετικά των βλέμματα, καὶ τὴν φροντίδα των νὰ μή μου ἀναφέρουν ποτὲ διὰ τὸν μπαμπᾶ. Προτιμῶ ἐκείνους ποὺ εἶνε εἰς τὸ φανερὸν ἐναντίον του, ὅπως ἡ μὶς Ο' Νέϊλ ἡ ὁποία τὸ λέγει καθαρά: «Τὸ ἤξευρα ἐγὼ πῶς ὁ Φρειδερῖκος αὐτοῦ θὰ καταντοῦσε!» Ἡ τρελλόγρια! Τοὐλάχιστον ξεύρει κανεὶς πῶς νὰ φερθῇ μ' αὐτήν· ἐνῷ μὲ τοὺς ἄλλους! πρέπει ἴσως καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συμπάθειάν των . . .

«— Ὁποιος σας ἀκούσῃ, θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ἔχετε οὔτε ἕναν φίλον, Αἰμιλία.

«— Δὲν λέγω αὐτό, Κάρολε· ἀλλὰ ὁ ἀγαπητός σας κύριος Δίλλιγχαμ, ὁ δικαστής, βεβαίως δὲν εἶνε φίλος μας.

«— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ ἀπήντησεν· ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θ' ἀλλάξουν γνώμην καὶ τρόπους ἐντὸς ὀλίγου· λοιπόν, σηκώσατε ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποδείξατέ τους ὅτι ἐσεῖς, τοὐλάχιστον, πιστεύετε ἀθῶον τὸν πατέρα σας.

«— Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τον σώσῃ, ἐψιθύρισα ἐγώ.

«— Τὸ δίκαιόν του θὰ τον σώσῃ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὁ πατέρας σας δὲν εἶνε ἔνοχος, καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω! . . .

«Ἡ πεποίθησίς μου δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐνισχύσεως· ἀλλ' ἡ πεποίθησις, τὴν ὁποίαν αὐτός μου ἐξέφραζε μὲ τόσην βεβαιότητα, μ' ἔκαμε ν' ἀτενίσω μὲ ὀλιγώτερον τρόμον τὴν ἔκβασιν αὐτῆς τῆς ἀξιοθρηνήτου ὑποθέσεως. Ὦ! ναί, εἶνε ἀληθινὸς φίλος μας αὐτός, καὶ δὲν θὰ μὲ εὕρῃ ἀχάριστον, — ἂς εἶνε βέβαιος δι' αὐτό.

«Εἰς τὴν ἐπιστροφήν μας συνηντήσαμεν διάφορα πρόσωπα· ἔκαμα ὅ,τι ὁ Κάρολος μ' ἐσυμβούλευσε νὰ κάμω, ἐβάδισα μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ βλέπουσα κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός μου. Ἄχ! κυρία Φάγγ, τί φοβερὸν ποὺ εἶνε, καὶ ὅταν ἀκόμη κανεὶς δὲν ἔχει τίποτε νὰ μεμφθῇ τὸν ἑαυτόν του, νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ κυττάζῃ κατὰ πρόσωπον τοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ὅτι κοκκινίζει! . . . »

Κυρία Φάγγ.

«Θάρρος, Αἰμιλία, ἔχε πεποίθησιν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ! Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, νὰ σκέπτεσαι πρὸ παντὸς ὅτι, ἐφ' ὅσον μένεις κοντὰ στὴ μητέρα σου, μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν καρτερίαν ποὺ ἔχεις, αὐτὴ θὰ ὑπομένῃ ὅλας τὰς δοκιμασίας, ὅσον ὀδυνηραὶ καὶ ἂν εἶνε. Αὐτὸ ἂς σου εἶνε παρηγορία εἰς τὴν δυστυχίαν σου!

«Μὴ διστάζῃς νὰ ἔρχεσαι καὶ νὰ μου ἐκμυστηρεύεσαι τὴν λύπην σου, φιλτάτη μου Αἰμιλίτσα· θὰ ὑποφέρῃς ὀλιγώτερον, ὅταν δὲν θὰ ὑποφέρῃς μόνη. Ἀρ' ὅτου σε ἐγνώρισα, αἱ λύπαι σου καὶ αἱ χαραί σου εἶνε καὶ ἰδικαί μου λύπαι καὶ χαραί. Ἤθελα νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔπαιρνα ἐγὼ ὅλας τὰς λύπας καὶ νὰ σου ἄφινα μόνον τὰς χαράς!»

. . . . . .

Ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Ἡ αἴθουσα ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον, διότι ὅλον τὸ Κιμπασσέτον εἶχε συγκινηθῇ μὲ αὐτὴν τὸν ὑπόθεσιν. Ἡ κυρία Καρολίνα Χώβ, ὑποστηριζομένη ἀφ' ἑνὸς ὑπὸ τῆς κόρης της Αἰμιλίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς Βιργινίας Κοῦρτις, εἶχε καταφύγῃ εἰς τὴν σκοτεινοτέραν γωνίαν. Εἶχε σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν της μὲ ἕνα πυκνὸν πέπλον. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ὀλίγον τὴν ἐγνώριζαν· δὲν ἦτο συντοπίτισσά των, καὶ, ἀφ' ὅτου ἦλθε νὰ μείνῃ εἰς τοῦ πενθεροῦ της, ἔζησε τόσον περιωρισμένην ζωήν, ὥστε ἔμεινε δι' ὅλους τόσον ξένη ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ της. Μολαταῦτα ὅλοι ἔλεγαν, ὅτι «μόνον καλὰ πράγματα ἠκούοντο δι' αὐτήν». Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης, ὅλοι παρετήρησαν, ὅτι «ἐφαίνετο πολὺ καταβεβλημένη», καὶ ἐκρυφόλεγαν ὅτι «καλὸν εἶνε νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς χάριν αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης γυναικός, ὅτι ὁ Φρειδερῖκος θὰ ἐκπλύνῃ τὴν κατηγορίαν, ἡ ὁποία τον βαρύνει.»

Ἐν τούτοις ὅλων αἱ συμπάθειαι ἐστρέφοντο κυρίως πρὸς τὸν πλοίαρχον Χώβ καὶ τὴν Αἰμιλίαν. Ἦτο ἴσως διχασμένη ἡ κοινὴ γνώμη ὅτον ἀφορᾷ τὸν Φρειδερῖκον Χώβ καὶ τὴν σύζυγόν του· ἀλλὰ μία καὶ μόνη γνώμη ὑπῆρχε διὰ τὴν ἐγγονὴν καὶ τὸν παππούν. Ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεφε βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὸν πλοίαρχον, καί, μολονότι δὲν εἶχαν τὰ μάτια των κλειστὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐλαττώματα τῆς ἐγγονῆς του, τὴν ὁποίαν δὲν ἐχώνευαν διὰ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἐλευθεροστομίαν της, ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν εἰς τὸ χωρίον.

Ἡ δυστυχισμένη Αἰμιλία ἐροσπαθοῦσε νὰ μειδιᾷ διαρκῶς, «διὰ νὰ ἐγκαρδιόνῃ τὴν μητέρα της». Ἀλλὰ τὸ μειδίαμά της ἦτο βουτηγμένο στὰ δάκρυα, καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν της, ἐναλλὰξ ὠχρὰ καὶ κατακόκκινα, ἐδείκνυον πόσον βαθεῖα ἦτο ἡ συγκίνησίς της, ἐνῷ τὰ μάτια της ἔμενον διαρκῶς προσηλωμένα εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον, «ἀπὸ τὸν φόβον μήπως συναντήσουν φιλικὰ μάτια καὶ φανερώσουν ἔτσι τὸν πόνον των». Ὁ Κάρολος Πρίστων, καθήμενος παρὰ πλεύρως τοῦ κ. Λόριγκ, «εἰς τὴν γωνίαν τῶν διηγόρων», δὲν ἐφαίνετο βλέπων τίποτε ἄλλο παρὰ τοὺς ἐξόχους νομικοὺς συνοδέλφους τοῦ, τὸν δικαστήν, τοὺς ἐνόρκους, — μὲ τὸν σωρὸν τῶν χαρτίων ποὺ ἐσκέπαζαν τὸ τραπέζι.

Βαθυτάτη σιωπὴ ἐβασίλευεν εἰς τὴν αἴθουσαν· ὅλων τὰ μάτια ἐκύτταζαν πρὸς τὴν θύραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ εἰσαχθῇ ὁ κατηγορούμενος. Ὅταν δὲ ἐνεφανίσθη, ἡ μὶς Ο'Νέϊλ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω, ἐνῷ ἀνεσηκόνετο εἰς τὴν ἄκρον τῶν ποδῶν της διὰ νὰ τον ἴδῃ καλλίτερα.

Ὁ κ. Φρειδερῖκος Χώβ ἦτο ὡραῖος ἄνθρωπος· ἀλλὰ τὰ γένεια του καὶ ἡ κόμη του εἶχαν τόσον λευκανθῇ κατὰ τὸ διάστημα τῆς προφυλακίσεώς του, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τον κατηγορήσῃ, ὅτως συχνὰ συνέβαινε προτήτερα, ὅτι ἐφαίνετο νεώτερος ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του.

Ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγεν ἡ Αἰμιλία, ὁ πατέρας της εἶχεν ἀκόμη μερικοὺς ἀληθινοὺς φίλους: τὸν ἰατρὸν Πρέσκωτ ἐν πρώτοις, καὶ ἔπειτα τὰς οἰκογενείας Σάμβορν, Κοῦρτις, Σέλδεν καὶ Τόπλιφ· ἀλλά, ἐν γένει, ὀλίγοι, καὶ αὐτοὶ ὀλίγον ἐγνώριζαν τὸν χαρακτῆρά του, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οὔτε αὐτὸς τὴν Αἰμιλίαν ὅτι εἶχε προσωπικὰς ἀφορμὰς ἐναντίον τοῦ πατρός της· τόσον πικρὰ ἦσαν τὰ λόγια του! Ἔγινε κατακίτρινη σὰν τὸ κερί, ὅταν τον ἤκουσε ποῦ ἔλεγε:

— Θὰ σας ἀποδείξωμεν ἐντὸς ὀλίγου, κύριοι, ὅτι αὐτὸ τὸ γραμμάτιον εἶνε κίβδηλον· ἡ ὑπογραφὴ ἐγράφη πρῶτα μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ κατόπιν μὲ τὴν μελάνην, ἔχομεν δὲ πάντα τὰ τεκμήρια τὰ ὁποῖα δεικνύουσιν ἀναμφισβητήτως ὅτι ὁ κατηγορούμενος τὴν ἐχάραξε διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρός.

« Ἡ γραῖα κυρία ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἔδραν.» (Σελ. 373, στήλ. γ'.)

— Θεέ μου, Θεέ μου, ἐσκέφθη ἡ Αἰμιλία, δὲν ἔπρεπε ν' ἀρίσω τὴ μαμμὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. . .

Ἐτρύπωσε δὲ τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι τῆς δυστυχισμένης μητέρας της διὰ νὰ σφίξῃ τὰ τρέμοντα δάκτυλά της μέσα εἰς τὰ ἰδικά της, τὰ ὁποῖα δὲν ἔτρεμαν ὀλιγώτερον.

Πρῶτος μόρτυς τῆς κατηγορίας ἦτο ἡ κυρία Χώβ. Ἡ γραῖα κυρία ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου μὲ τὴν συνειθισμένην της ἀταραξίαν· οὔτε μία τρίχα δὲν εἶχε σαλέψῃ ἀπὸ τὸ κτένισμά της, καὶ τὸ σάλι της — ἕνα βαρυτιμότατον λαχοῦρι — ἦτο ἐπιμελῶς σταυρωμένον καὶ καρφιτσωμένον ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἡ ὁποία δὲν ἐπάλλεν οὔτε κατὰ ἕνα κτύπον ταχύτερα παρ' ὅσον ἂν ἐπρόκειτο νὰ μαρτυρήσῃ διὰ κανένα ἀδιάφορον. Ἦτο θετικὴ γυναῖκα αὐτή, καὶ καμμία περιττὴ συγκίνησις δὲν την ἐτάραττε ποτέ· διεκήρυξε μὲ σταθερὰν καὶ ψυχρὰν φωνὴν ὅτι «οὐδεμίαν ἀπολύτως γνῶσιν εἶχε περὶ τοῦ γραμματίου ἐκείνου, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην χρηματικὴν δοσοληψίαν μὲ τὸν κατηγορούμενον Φρειδερῖκον Χώβ, υἱὸν τοῦ συζύγου της.»

Ὁ σύζυγός της δὲν ἦτο εὐτυχῶς παρών.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΓΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ]

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1903

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν αἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2825, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς τῶν ὁποίας ἔλαβον οἱ κληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1903 ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας (28 Φεβρουαρίου 1903). Ἐκληρώθησαν δὲ ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἀριθ. **83** ἐκέρδισε τὸ χρυσοῦν ὡρολόγιον
« » **1218** ἐκέρδισε μίαν σειρὰν τόμων Διαπλάσεως (1879—1902).
« » **549** ἐκέρδισε μίαν σειρὰν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης.
« » **576** ἐκέρδισε τὴν Ἑλλην. Ἱστορ. Παπαρρηγοπούλου.
« » **2241** ἐκέρδισε 4 τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
« » **47** ἐκέρδισε τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Ἀγγ. Βλάχου.
« » **1653** ἐκέρδισε τὴν συσκευὴν γραφείου.
« » **274** ἐκέρδισε 3 τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
« » **130** ἐκέρδισε 3 τόμους μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
« » **726** ἐκέρδισε τὸ ἐξωτυπωτήριον ὡρολόγιον.
« » **495** ἐκέρδισε τὸ Ἑλλ. Λεξικὸν Γιάνναρη.
« » **1124** ἐκέρδισε μίαν εἰκόνα καλλιτεχνικήν.

Οἱ ἑπόμενοι 18 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1904.

73	298	979	1211	1623	2238
127	564	1127	1357	1775	2395
293	631	1145	1492	1852	2463

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως.

55	357	888	1208	2029
63	484	923	1376	2145
181	571	996	1392	2333
273	846	1139	1950	2543

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς Α' περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

42	292	643	916	1010
84	305	725	981	1716
147	562	780	988	1842
173	626	909	1000	1974

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.»

39	493	841	1234	1846
162	556	855	1411	1849
163	677	903	1692	2054
491	699	999	1787	2131

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρειοπώλου.»

105	334	655	1057	2089
136	375	698	1422	2366
250	490	864	1706	2443
283	542	978	1923	2477

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ φθόνου.»

38	503	870	1635	2097
242	648	901	1711	2442
268	689	1446	1824	2451
423	745	1534	1998	2791

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

192	355	873	1142	1697
204	637	925	1226	2034
207	656	1023	1227	2142
341	839	1038	1664	2227

Οἱ ἑπόμενοι 20 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πράντος τοῦ Νικίου».

51	407	678	932	1381
143	475	733	1107	1790
265	501	770	1113	2105
344	618	815	1254	2492

Οἱ ἑπόμενοι 30 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος».

45	297	635	1345	1766	2381
67	322	701	1362	1793	2486
129	353	934	1547	1948	2666
214	486	1111	1726	2037	2672
215	502	1220	1760	2357	2697

Οἱ ἑπόμενοι 100 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Μούσης τῶν Παίδων».

10	289	610	856	1551	2280
15	290	617	862	1598	2383
16	331	619	991	1610	2346
24	383	620	1088	1644	2347
27	392	624	1133	1685	2365
87	411	653	1162	1720	2413
89	430	663	1192	1757	2430
91	433	681	1198	1858	2487
102	469	685	1200	1867	2508
114	476	690	1209	1870	2595
118	504	700	1229	1906	2611
120	547	713	1295	1990	2618
210	559	714	1332	2008	2641
240	573	775	1367	2020	2654
261	600	807	1395	2167	2658
278	601	816	1458	2206	
286	605	836	1479	2243	

Οἱ ἑπόμενοι 100 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ 5ου τόμου τῆς Διαπλάσεως τῆς Α' περιόδου.

3	249	467	789	1193	1888
11	256	508	811	1201	1904
25	260	510	818	1263	1993
28	262	512	838	1301	2024
37	287	517	848	1350	2083
60	295	538	892	1386	2092
75	313	592	939	1456	2101
109	369	593	944	1470	2113
111	381	599	961	1487	2266
133	394	608	973	1597	2344
146	401	669	1081	1604	2353
185	409	673	1089	1618	2498
224	437	686	1094	1786	2505
225	440	692	1095	1762	2511
237	447	704	1170	1784	2607
238	452	717	1187	1805	
243	456	768	1189	1880	

Οἱ ἑπόμενοι 300 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφορᾶς».

1	171	343	427	520	646
4	177	364	431	523	647
12	194	365	435	528	662
13	197	366	436	531	665
14	228	371	442	539	667
18	230	372	443	545	668
21	232	373	444	557	670
22	241	374	448	574	671
23	246	379	450	582	679
29	251	385	458	588	680
88	252	388	460	589	687
96	254	393	464	590	705
98	258	395	471	595	715
106	263	396	474	596	736
107	279	399	482	603	747
116	325	403	492	611	752
121	333	404	509	614	759
123	342	417	511	615	801

802	1079	1323	1725	1931	2345
808	1080	1325	1727	1935	2349
810	1083	1328	1733	1962	2352
813	1087	1335	1734	1989	2369
814	1090	1337	1743	1991	2378
819	1091	1342	1745	1992	2439
820	1098	1371	1751	1995	5440
825	1101	1399	1773	2001	2441
827	1103	1444	1795	2003	2488
832	1108	1448	1802	2021	2496
834	1136	1450	1806	2075	2499
835	1155	1453	1810	2076	2503
894	1167	1454	1815	2079	2504
904	1169	1457	1817	2091	2510
913	1176	1462	1825	2096	2516
937	1177	1463	1826	2099	2578
938	1179	1464	1830	2100	2589
941	1186	1468	1834	2108	2597
945	1188	1476	1835	2110	2600
948	1216	1480	1848	2170	2659
949	1242	1521	1859	2173	2712
950	1271	1522	1866	2176	2714
954	1278	1545	1871	2188	2720
962	1287	1553	1887	2191	2722
967	1305	1584	1889	2199	2737
969	1307	1591	1894	2200	2747
972	1311	1592	1895	2201	2752
983	1314	1601	1898	2259	2766
1011	1315	1602	1908	2261	2771
1014	1318	1605	1915	2273	2774
1033	1319	1606	1919	2279	2790
1077	1322	1615	1921	2285	2820

Οἱ ἑπόμενοι 300 ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φώτη»

5	318	709	1102	1478	1900
6	327	721	1117	1486	1912
8	339	723	1119	1494	1913
9	350	737	1126	1501	1926
17	367	738	1132	1515	1927
20	370	750	1143	1518	1928
26	389	754	1147	1526	1929
35	402	763	1151	1537	1932
43	412	776	1163	1549	1943
46	425	785	1180	1558	1976
53	441	791	1207	1563	2004
61	424	822	1214	1573	2016
74	425	829	1222	1578	2018
77	429	830	1231	1581	2022
85	432	844	1232	1585	2032
95	434	850	1245	1600	2041
101	453	860	1248	1612	2063
104	459	868	1257	1616	2082
110	466	876	1261	1625	2085
112	488	906	1269	1632	2087
122	496	918	1275	1647	2098
128	513	927	1283	1656	2104
134	515	933	1291	1665	2109
135	535	940	1300	1673	2122
141	546	943	1306	1694	2129
150	552	945	1309	1699	2134
155	553	957	1310	1714	2143
157	565	974	1312	1738	2157
167	575	992	1329	1740	2162
180	579	1005	1331	1747	2168
193	584	1017	1341	1758	2208
201	586	1022	1348	1777	2246
208	594	1031	1354	1801	2264
218	609	1040	1361	1808	2268
221	627	1046	1373	1813	2274
233	632	1053	1378	1819	2278
235	640	1067	1388	1821	2287
248	651	1071	1394	1823	2288
255	660	1072	1403	1827	2293
266	664	1073	1412	4829	2303
275	675	1078	1419	1853	2311
280	688	1084	1427	1868	2325
301	691	1085	1433	1869	2340
306	696	1091	1451	1872	2342
312	702	1099	1465	1896	2360

2368	2435	2495	2608	2721	2783
2377	2437	2500	2623	2748	2789
2380	2444	2570	2652	2749	2793
2391	2489	2577	2674	2767	2809
2400	2490	2594	2719	2781	2818

ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ἀριθμοί, ἐκ τῶν τεθέντων εἰς τὴν Κληρωτίδα, ἀπὸ τοῦ 1—2825 οἱ μὴ σημειούμενοι εἰς τοὺς ἀνωτέρω πίνακας, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος».

ΔΗΛΩΣΙΣ: Οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου, δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν δώρων, ἐπειδὴ δὲν εἶνε εὔκολον νὰ γίνῃ διὰ μιᾶς, θὰ γίνῃ τμηματικῶς, ἀρχομένη ἀπὸ σήμερον καὶ τελειώνουσα τὴν 30ὴν Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί, Κουρισκεραλάκη, μὲ τέτοιο κρύο δὲν φορεῖς τὸ ἐπανωφόρι σου;

—Μὰ ἀροῦ, κυρίε, καὶ ὅταν τὸ φορῶ κρύωνω;.....

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζακλίδος

*
* *

—Διατί κλαῖς, παιδί μου; τί ἔχεις;

—Τίποτα...

—Μὰ γιατὶ κλαῖς λοιπόν;

—Γιατί δὲν ἔχω τίποτα...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας

*
* *

Καθηγητής: —Γιατί, παιδί μου, κουνᾷς τὸ πόδι σου;

Μαθητής: — Τὸ ἔχω συνήθεια, κύριε καθηγητά.

Καθηγητής: — Νὰ το κόψῃς.

Μαθητής: — Νὰ το κόψω;!... κ' ἔπειτα πῶς θὰ περπατῶ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δίονος τῆς Χαιρωνείας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ ἔχομεν τὸ Λαχεῖον. Τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς τοὺς κερδίσαντας τοὺς μεγάλους ἀριθμούς. Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον ἀρχίζουν αἱ Προκηρύξεις τῆς Ἀνανεώσεως, τοῦ νέου Λαχείου, τῶν δύο Διαγωνισμῶν Ἐπεκαθώματος κτλ. Φέτος ἔχει νὰ γίνῃ χαλασμὸς κόσμου! Καὶ ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ὁ μόνος δυκηρεσιεσημένος εἶνε ὁ κ. Φαΐδων, ὁ ὁποῖος, μὲ τὰ ἔκτακτα ἐπιστολόσημα, δὲν εὑρίσκει τόπον — εἶνε δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες τώρα — διὰ τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς». Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Εἰμποροῦμεν νὰ φέσωμεν τ' Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν καὶ τὰς Προκηρύξεις διὰ τοῦ χρόνου; ἢ νὰ κόψωμεν τὰ μυθιστορήματα, ποῦ πρέπει νὰ τελειώσουν ἐντὸς τοῦ ἔτους; Ὄχι βέβαια. Ἀνάγκα καὶ θεοὶ πείθονται...

Ὁ Ἄγιος Μόχοχος μ' ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ ὀρθῶς τὸ ψευδώνυμον Ἄριελ. Ὁ Ἄριελ εἶνε πρόσωπον ἀπὸ μίαν τραγῳδίαν τοῦ Σαίξπηρ, ἡ ὁποία λέγεται «Τρικυμία». Κατὰ τὸν φίλον μου λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐξελληνισθῇ Ἀριηλ καὶ ὄχι Ἄριελ, ὅπως λέγομεν Ραφαὴλ καὶ ὄχι Ράφαελ, Γαβριὴλ καὶ ὄχι Γάβριελ κτλ. Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ἑλληνικώτερα θὰ ἔλεγε κανεὶς Ἀριήλ. Ἂς ἴδωμεν ὅμως τί θὰ μας ἀπαντήσῃ καὶ ὁ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος Ἄριελ, ὁ ὁποῖος,— καθὼς μανθάνω, — εἶνε ἐντριβὴς εἰς τὰ φιλολογικά...

Πολὺ εὐχάριστον εἴδησιν μοῦ δίδει σήμερον ἡ Ξενιτευμένη Τραπεζουντία: ἡ φίλη μας, λέγει, Ξενιτευμένη Σινωπίς,— τῆς ὁποίας προχθὲς ἴσα-ἴσα ἐδημοσίευσα καὶ τὴν εἰκόνα, — ἠρραβωνίσθη, Ἂς δεχθῇ λοιπὸν τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου, ἡ δὲ φίλη μου Ξενιτευμένη Τραπεζουντία τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὴν χαροποιὸν εἴδησιν.

Κ' ἐγὼ συμφωνῶ, Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ [ΕΕ] μὲ τὴν ὀρθοπάτην σου κρατήρησιν. Ἄλλοι εἶνε οἱ «μαλλιαροί» ποὺ χαλοῦν τὴν γλῶσσαν, καὶ ἄλλοι οἱ μεγάλοι ποιηταὶ ποὺ ἔγραψαν εἰς ἀγνὴν καὶ ὡραίαν δημοτικήν. Δι' αὐτό, ὅσον καὶ ἂν καταφέρεται ὁ κόσμος ἀναντίον τῆς «μαλλιαροσύνης» — καὶ πολὺ δικαίως, — δὲν ἔχουν νὰ πάθουν τίποτε οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τοῦ Ἔθνους, ὁ Σολωμός, ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Παράσχος, ὁ Τυπάλδος, καὶ πρὸ πάντων ὁ μέγας ἐκεῖνος καὶ ἀνώνυμος ποιητὴς τῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν. Αὐτοὶ στέκονται πολὺ ὑψηλά.

Σπίθα-Τίγα. [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου. Εἶδα ἕνα τύπον παράδοξον: «ἀλληλογράφῃ»· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι τον μετεχειρίσθης χάριν ἀσεειότητος, διότι εἶνε ἀδύνατον σὺ νὰ μὴ γνωρίζῃς ὅτι τὸ ρῆμα κάμνει ἀλληλογραφῶ καὶ ὄχι ἀλληλογράφω.— Καλὰ τὸ ἐμάντευσες· ἡ «Λιτανεία τοῦ Φωσφόλου» ἀπὸ τὰ «Διηγήματα» τοῦ κ. Ξενοπούλου, εἶνε, καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ ἴδιος, ἀντιγραφὴ ἐκ τοῦ πραγματικοῦ, καὶ ἂν δὲν ἔλαβε μέρος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν παράξενην λιτανείαν, συνέβη ὅμως τὴν ἐποχὴν ποὺ ἦτο μαθητής. Τὸ ἐνδυμήθη μάλιστα καὶ ὁ καθηγητής του, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἀμαθηματικός, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔστειλε πρὸ ὀλίγου ἕνα γράμμα χαρετωμένον.

Σχετικῶς μὲ τὴν καινοτομίαν τοῦ 1904, ὁ φίλος μας Δο-Ρὲ-Μί, ἀνυπομονῶν καὶ κατενθουσιασμένος, μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Κάμνεις ἔργον ἀγαθόν, εὐεργετεῖς τρόπον τινὰ τὰ πτωχὰ παιδία, τὰ ὁποῖα τόσον ἐπιθυμοῦν νὰ σε πάρουν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν μαζευμένα χρήματα. Φαντάζομαι τώρα τοὺς σωροὺς τῶν φυλλαδίων σου, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτυπώνωνται, τὴν κίνησιν εἰς τὸ γραφεῖόν σου, τὸν Ἀνανίαν ὁ ὁποῖος θὰ τα μετρᾷ μήπως ἔγινε κανένα λάθος, τὴν Κυρὰ-Μάρθα νὰ πηγαινοφέρνεται μὲ τὸ καλάθι της, τὴν Πίσσαν νὰ κινῇ τὴν οὐράν της ἀπὸ εὐχαριστησιν, σὲ δέ, μὲ προσεκτικὸν καὶ ὑπερήφανον μάτι, νὰ βλέπῃς γύρω, νὰ καμαρώνῃς καὶ νὰ ἐπιτηρῇς... Ὤ, πόσον κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ ἤμουν ἐκεῖ! Μὲ πέρνεις γραμματέα, ἀγαπητή μου Διάπλασις;»—Καὶ νὰ παύσω τὸν καημένον τὸν Ἀνανίαν;

Πολὺ μου ἤρεσεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή, Ἴλιον Μέλαθρον [ΕΕ]. Αὐτὴν τὴν περικοπὴν μάλιστα ἀξίζει νὰ τὴν διαβάσουν ὅλοι: «Εἶχα ἀκούσῃ καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομά σου, ἀπὸ τὸ στόμα πολλῶν παιδίων, ἀλλὰ δὲν ἔδιδα προσοχὴν· διότι δὲν ἐγνώριζα τὴν μεγάλην σου σημασίαν. Τώρα ὅμως διαφέρει τὸ πρᾶγμα· ἄρτου σ' ἐγνώρισα καλά, αἰσθάνομαι ἀκουσίως μου μίαν ἀγάπην τρυφερὰν κ' ἐκτίμησιν βραθεῖαν πρὸς σέ, ὡς πρὸς πνευματικὴν μητέρα.»

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δέ' ὅσα γράφεις, Μενελίκ [ΕΕ], καὶ ἂν δὲν προηγεῖτο τὸ Ἴλιον Μέλαθρον, θὴ ἐδημοσίευα ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου ἐπιστολὴν ἕνα μέρος, ποῦ τόσον ὁμοιάζει μὲ τὸ ἀνωτέρω. Κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι μὲ τὴν καινοτομίαν οἱ ἐν τῇ πόλει σας συνδρομηταὶ θὰ τριπλασιασθοῦν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναδειχθῇ ὁ Σύλλογός σας κορυφαῖος, χρειάζεται ἐνέργεια, ἐργασία μεγάλη. Ὑπάρχουν, βλέπεις, πολλοὶ Σύλλογοι, καὶ ὅλοι ἔχουν τὴν ἰδίαν εὐγενῆ φιλοδοξίαν.

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μή σου ἔστειλα τὸ δῶρο σου, Σανθὲ Βοσκέ. Ἴσως παρέπεσεν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, καὶ ἂν τὸ ἐζητοῦσες ἐγκαίρως, θὰ τὸ ἐλάμβανες. Τί νὰ σου κάμω ὅμως, ἀφοῦ ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς τόσους μῆνας! Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς πρώτους-πρώτους τοῦ νέου ἔτους.

Μαλλιαρέ—[ΕΕ] γιὰ τὸ χαριτωμένο γραμματάκι,—δὲν ξέρω κανένα ποὺ νὰ ἔχῃ ἀρχαῖα νομίσματα. Ἂν θέλῃς νὰ βρῇς, στεῖλε μου νὰ σοῦ καταχωρήσω καμμιὰ Μικρὴ Ἀγγελία. Τὸν θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸν μεγάλον σου ἀδελφὸν ὅταν ἦτο μικρὸς καὶ μου ἔγραφε μὲ τὸ ψευδώνυμον Βιβλιοφάγος. Ὄνομα καὶ πράγμα ἔ; Καὶ βέβαια ἀφοῦ εἶνε τώρα στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης, καὶ «μίλησε μάλιστα τελευταῖα γιὰ τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα καὶ γιὰ τὰ Δημοτικά μας τραγούδια.» Τὰ συγχαρητήριά μου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ ἐεσπέδωμά ποὺ μου ἑτοιμάζεις.

Τί ἀδικαιολόγητος φόβος ἦτον αὐτός, Βοσκοπούλα τοῦ Αἶ μου [ΕΕ]. Ρίπτονται ποτὲ στὸ καλάθι τόσον εὔμορφα καὶ ἐξυπνα γράμματα; Ὅ,τι πῆς ἀξίζουν ἐκεῖναι αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς Κυριακῆς μας... Ἀ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξεχάσω νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν τόσον ἐγκαίρον ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς. Εἶνε ἄξιοι ἰδιαιτέρων εὐχαριστιῶν,— τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, —ὅσοι ἀνανεώνουν πρὸ τῆς Προκηρύξεως.

Ὁ θυμὸς παραμορφόνει τὸν ἄνθρωπον, Κόκκινο Γαρύφαλο, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ ἐφάνη τόσον ἀλλοιωτικὸς ὁ Ἀνανίας τῆς ΙΓ' Κυριακῆς. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ δευτόμου, εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ἑνάμισυ φράγκον εἰς γραμματόσημα.

Ὡραῖα ὅσα γράφεις περὶ τῆς Καινοτομίας, Μανιώδες Κῦμα [Ε]. Βλέπεις ὅτι τὸ μέλλον εἶνε ἐμπρός σου, καὶ ὅτι εἰμπορεῖς νὰ με ἀποζημιώσῃς διὰ τὴν μακρὰν ἀδράνειαν. Βραβεῖον Ἐστελλα.

Βεβαίως, Νεαρὲ Ἠθοποιέ, εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς τὸ ἀντίγραφον καὶ εἰς γαλλικὸν γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον θὰ γράψῃς ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον (ἢ καὶ ἀπὸ κανένα ἀργυραμοιβόν.) Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔξοχον δελτάριον μὲ τὸ αὐτόγραφον ποίημα τοῦ Αἰκάρ, καθὼς καὶ ὁ Ἀνανίας, ποῦ ἐκόντεψε νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὴν χαρά του. Τέτοια δελτάρια εἶνε σπάνια!

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς θὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς, Φρούριον τῆς Μονεμβασίας, ὅταν θὰ ξανάλθῃ τὸ καλοκαίρι. Ἂν ὁ τόπος σου δὲν σου δίδει θέματα διὰ νὰ μου γράψῃς, εἰμπορεῖς νὰ εὑρίσκῃς ἀπὸ τὴν ζωήν σου, εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ σπίτι, παντοῦ. Ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, μόνον αἱ πάρα πολὺ ἐκτενεῖς ἐπιστολαὶ μὲ βαρύνουν.

Ἔχεις μεταχειρισμένα γραμματόσημα, Ἰδεῶδες Κουκλάκι, καὶ θέλεις νὰ τα πωλήσῃς; Ἂν εἶνε αὐτό,— διότι δὲν ἐνόησα καλά, — νάποταθῇς εἰς τὸ Κατάστημα, τοῦ ὁποίου εἶδες τὴν διεύθυνσιν εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω.

Βεύρετε πῶς ἡ Χρυσῆ Ἀνθοδέσμη θάποκτήσῃ σιγὰ-σιγὰ ὅλους μου τοὺς τόμους; Κατὰ συμβουλὴν τοῦ πατρός της, ἀντὶ νὰ ἐξοδεύῃ τὰ λεπτά της εἰς πράγματα περιττά, τὰ ρίπτει εἰς κουμπαράν, καὶ κάθε ποῦ μαζεύεται ἀρκετὸν ποσόν, μοῦ το στέλλει καὶ της στέλλω τόμους. Τοῦτο συμβουλεύει νὰ κάμουν ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰποκτήσουν μίαν τόσον ὡραίαν βιβλιοθήκην.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

18 — Ὁ Γάτος τῆς Ἀντιόχης μοῦ συνιστᾷ θερμῶς ἓν πτωχὸν παιδίον ἐξ Ἀμισοῦ, ὀρφανόν, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἔρθασεν εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Γυμνασίου, ἠναγκάσθη φέτος νὰποσυρθῇ, διότι δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ προχωρήσῃ. Τὸ παιδίον αὐτὸ εἶνε ἐμπαθὴς ἀναγνώστης τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἔχει μέγαν πόθον νὰ γίνῃ συνδρομητής. Δὲν ἀξίζει νὰ το ἐγγράψῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς πλουσίους μας;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ζακυνθινὸν Ἀεράκι (Α. Γ. Κ. αὐτὸ ἐδιάλεξε, ποῦ εἶνε καὶ τῆς πατρίδος σου· στέλλε μου ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ πάντοτε σύμφωνα μὲ τὸν Ὀδηγόν· ἐκεῖ θὰ ἰδῇς ὅτι ποιήματα συν-

δρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω·) *Ἀργοναύτικην Ἐκστρατείαν* (Ψ. Ν. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον· τώρα γράφε μου τακτικά·) *Δέοντα τῆς Νεμέας* (αἱ !» ἐκεῖνο που ἐπροτιμοῦσες τὸ ἔχει ἄλλος·) καὶ *Ἡλοίαρχον Νέμον* (Γ. Α. ἔστειλα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Κυνηγέτις Ἄρτεμις* μὲ τὴν *Δωδώνην, Κεκρυμμένον Θησαυρόν, Φάουστ* καὶ *Ρομαντικὴν Καρδίαν* — ἡ *Κρυφοδαγκανιάρα* μὲ τὸ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὸ *Ἀϊ-Λάϊφ τῆς Νεαπόλεως, Ἀϊ-Λάϊφ τῶν Πατησίων, Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος, Κόκκινο Αὐγὸ* καὶ *Λευκὸν Κρίνον* — ἡ *Φαιδίμη* μὲ τὸν *Μανιώδη Ἄνεμον, Μῖ-Πῖ-Πῖ, Κόρην τοῦ Αἰθέρος* καὶ *Εὐαίσθητον Ψυχήν* — ὁ *Βίσμαρκ* μὲ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* καὶ *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸν *Τριανταφυλλένιον Κάμπον, Κτιματίζουσαν θάλασσαν, Ζωηρὰν Φλόγα, Μαγευτικὸν Βόσπορον* καὶ *Ἴον* — ὁ *Λόφος τοῦ Γάτου* μὲ τὸν *Ζώρλιγκ, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας, Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* καὶ *Ποῖος Εἶμαι* — ὁ *Κουκουναροθρεμμένος* μὲ τὴν *Ἀρσακειάδα Ἀαρίσσης, Διονυσιάδα Πηγὴν* καὶ *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* — ἡ *Δάλια* μὲ τὸ *Ἀνφὰν Γκατέ, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* καὶ *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* — τὸ *Κίτρινον Κρίνον* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρίνον, Ἰδανικὴν Γλυκύτητα, Κυρίαν Τρομάραν, Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Φλοῖσβον τοῦ Βοσπόρου* — τὸ *Ἴλιον Μέλαθρον* μὲ τὴν *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας, Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἱππότην τοῦ Ἠλίου, Ἀθῶαν Καρδίαν* καὶ *Ἀμαρυλλίδα* — ὁ *Μενελὶκ* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Φάρον τῆς Μυκόνου* καὶ *Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ* — ὁ *Ξανθὸς Βοσκὸς* μὲ τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι, Σμυρνιωτάκι. Ἄνθος τοῦ Μαΐου* καὶ *Ἱππότην τοῦ Ἠλίου* — ὁ *Βάδεν Πάουελ* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν* — ὁ *Ὠρίων* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* — τὸ *Μαραμένον Ῥόδον* μὲ τὴν *Ψάναρ-Ἰούλαρ, Τσιγγαρέλλαν, Ὀνειροπόλον Ψυχήν. Μικρούλαν Πατριωτίδα* καὶ *Παλλάδα* — τὸ *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας* μὲ τὸν *Κυπριακὸν Ἀστέρα, Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Μαλλιαρόν, Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ* καὶ *Κίτρινην Μάσκαν* — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ *Χωλὸν Διάβολον* — ὁ *Νιαγάρας* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ῥόδον, Ἀμαρυλλίδα, Χωλὸν Διάβολον, Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης* καὶ *Διάβολον Ἑσπερινόν* — ὁ *Κὺρ-Μέντιος* μὲ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα, Μαραμένον Ῥόδον* καὶ *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* — τὸ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα, Διάβολον Ἑσπερινόν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἰατρὸν τῆς Νεολαίας* καὶ *Βοσκὸν τῆς Ροδόπης* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Ἠλίου* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν, Ἀταβύριον Ῥόδον, Ζαπκίδα, Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων* — ὁ *Χιακὸς Ἄνεμος* μὲ τὴν *Χιακὴν Παρσέλινον. Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Λάτριδα τοῦ Ὠραίου.*

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀναποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ *Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* (ἔχει καλῶς· ἡ ταινία ὑπάρχει, ὥστε δὲν θὰ πληρώσῃς τίποτε·) *Κουκουναροθρεμμένον* (ἐλπίζω ὅτι ἡ καινοτομία θὰ σε εὐκολύνῃ νὰ πραγματοποιήσῃς τὴν εὐγενῆ σου φιλοδοξίαν καὶ νὰ φανῇς μεταξὺ τῶν ξεσπαθωμένων·) *Δάλιαν* (ὅλοι εἶνε καλὰ καὶ σε χαιρετοῦν· πραγματικῶς, ἡ ἐπιθυμία σου νὰ ἴδῃς κάποτε δημοσιευμένην τὴν εἰκόνα σου, δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἰδιοτροπίαν σου νὰ μὴ λαμβάνῃς μέρος εἰς τίποτε· πρέπει νἀφίσῃς ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, — καὶ βέβαια προτιμώτερον εἶνε νἀφίσῃς τὸ δεύτερον·) *Κίτρινον Κρίνον, Στρίγγλαν* (πρώτη - πρώτη ἐλήφθη ἡ Συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεών σου διὰ τὸν 82ον Διαγωνισμόν·) *Ἀτέλπιστον Χαράν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πρόθυμον καὶ πρώτιμον ἀνάνεωσιν τῆς συνδρομῆς· εὐχαρίστησε καὶ τὰς φίλας μου *Μαρίαν Π.* καὶ *Καλλιόπην Μ.*) *Βάδεν Πάουελ* (τὸ εὔχομαι·) *Μαῦρο Σύννεφο* (σοῦ ἔστειλα τὴν Α' καὶ Β' Σειρὰν «Διηγημάτων» Ξενοπούλου· ὥστε φέτος πρόσεχεμαι καλὰ μὲ δύο ἄλλας; τί καλά!) *Ὠρίωνα, Κὺρ Μέντιον* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (πιστεύω, ὅτι τώρα θὰ ἔλαβες·) *Αἰγυπτιακὴν Μούμιαν* (ἔστειλα·) *Μαραμένον Ῥόδον* (παράπονα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον γίνονται καθημερινῶς· ἀλλὰ ποῖος τἀκούει;) *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Πυρειοπόλην* (καλῶς ἦλθες·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἔδωσα τὴν γάταν τῆς Κάκιας. ἀλλά.., τὴν ἔσχεσεν ἀμέσως·) *Ἰουλίαν Συμμελίδου* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Ὄλυμπον* ([Ε] μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου·) *Αἰγιαλὸν Μεθύνων* (ὅμοιον σχεδὸν Π. Πνεῦμα ἐδημοσίευσα πρὸ ὀλίγου·) *Ἑλληνόπαιδα, Ἑρμῆν* (ἔστειλα·) *Χιακὸν Ἄνεμον* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι·) *Κόκκινο Αὐγὸ* ([Ε] πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου· αἱ Ἀθῆναι εἰς τὸν πολιτισμὸν των μιμοῦνται τὰ πλησιέστερα· ἡ Ἀμερικὴ εἶνε πολὺ μακράν·) *Ὑπερήφανον Ἱππέα* (κατενθουσιασμένον μὲ τὴν καινοτομίαν· εὐχαριστῶ πολύ·) *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* (ἐπίσης ἐνθουσιασμένην· ἀλλ' αὐτὴ δὲν λέγει τίποτε, διότι ἀφίνει νὰ ὁμιλήσουν τὰ *ἔργα της*·) *Ἱππότην τοῦ Ἠλίου* ([Ε] διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν·) *Νιαγάραν* (πολὺ περίεργον τὸ ἐπεισόδιον αὐτό·) *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Μιράνταν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Νοεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Δεκεμβρίου.

Ὁ γράφων τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παιδεύεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

591. Συλλαβόγριφος.

Ὀρκίζομαι, ὦ φίλοι μου, στὸ ὕδωρ τῆς Στυγός,
Ὅτι εἰς κάθε ἄμαξαν εὑρίσκομαι . . . ἐμπρός!

592. Στοιχειόγριφος.

Ἂν δένδρον ἀπακόψῃς τὰ δύο ἀρχικά,
Ἓν ὄργανον θὰ κάμῃς ἀπὸ τὰ μουσικά.

593. Ἀναγραμματισμός.

Ἀπὸ πόλιν τῆς Ἑλλάδος θὰ προκύψῃ πόλις ἄλλη
Τῶν στοιχείων της ὁ λύτης τὴν σειρὰν ἂν μεταβάλῃ.

594. Αἴνιγμα.

Ἄναξ Θηβαῖος ἤλαξε τὸ γένος του τυχαίως
Καὶ ἔγινεν ἡ σύζυγος ἀρχαίου βασιλέως.

595. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον τα ἔχει ἡ εἰκών.
Στὸ δεύτερον θὰ βάλετε ἓν ἀριθμητικόν.
Τὸ τρίτον ἀρχαιότατος θεὸς το σχηματίζει
Καὶ ζῷόν τι ... φαγώσιμον τὸ ἄλλο ἀπαρτίζει.
Τὸ πέμπτον ἀρωματικὸν ἐκ τῶν συνηθεστάτων
Τὸ ἕκτον δὲ διάσημος συνθέτης ποιημάτων.
Ρινὸς εὐθείας βέβαια τὸ ἕβδομον στερεῖται . . .
Καὶ μόνοι σας τὸ ἄγδοον ἐλπίζω νὰ εὑρῆτε.

596. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

1.— Πτηνόν.
2.— Θηλυκὸν θηρίον.
3.— Προϊὸν φυτικόν.

597 Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9	= Ἀρχαία ἑλλ. πόλις.
2 7 3 5 2 8 9	= Ἀρχαῖος θεός.
3 8 6 4 5 3 5	= Χώρα τῆς Ἀσίας.
4 1 6 7 8	= Ἐπίρρημα.
5 2 8	= Πρόθεσις.
6 4 7 3 5	= Σκεῦος.
7 6 2 5 7 8 9	= Ἐπίθετον.
8 9 3 7 3 9	= Θεὸς ἀρχαῖος.
9 6 7 8 9	= Νῆσος.

598. Φωνηεντόγριφος μετ' ἀκροστιχίδος

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κατωτέρω συμφώνων, — ὧν ἕκαστος σωρὸς δύναται νὰ μεταγραμματισθῇ, — καὶ δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας δήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, σχηματίσε πέντε λέξεις, ὧν τἀρχικὰ νἀποτελοῦν ἐλάττωμα:

φθνλς - πτνδσν - λρσφχ - ξρδσθ - νκδρς

599. Λεξιθήρια.

Ποία πόλις πενταεύλλαβος ἔχει τρία μόνον σύμφωνα, καὶ τὰ τρία ὅμοια;

600 - 601. Λογοπαίγνια.

1.— Ποῖος ποταμὸς εἶνε ξυνός;
2.— Πῶς ὁ *μποῦφος* εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ σορός;

602. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ἀρχαῖο βασιλέα τῆς Θράκης:
1, Μυθολογικὸν πρόσωπον. 2, Ἀρχαῖος βασιλεύς. 3, Χώρα τῆς Ἀσίας. 4, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων. 5, Αἴσθημα κακόν.

603. Γρῖφος ἐν Μεταφράσει.

Δηλητήριον, πάντοτε, κολυμβῶ, ρ, ὁποιος, ἐλθέ, δ' ὡσάν.

Πάσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ ΔΑΙΜΑΡΙΟ ΠΟΝΤΙΚΙ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38—39

481. Ἑλλὰς (L, λᾶς.) — 482. Φασιανός-Ἀσιανός. — 483. Μῖτος-μύτη. — 484. Μῆλος. 485.

Δ	486-487. 1.
ΕΔΝ	*ὄνος*, ὅλος,
ΦΑΝΟΣ	πόλος, πόρος.
ΑΝΟΙΞΙΣ	κόρος, Κῦρος,
ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ	*Κύριος*. 2, *Νότος*, νότος. ὅσος, ὅρος, ὀρρός, ὀρᾶς, *Βορρᾶς*. — 488. Εἶνε ἄρρωστη (ΕλένΗ ΝΕΑΡΟΣ ΤΙς . . .) — 489 ΕΛΑΤΕΙΑ-ΕΛΕΥΣΙΣ (ΈτΕρος, ΛίΔη, ΑμΕρική, ΤρΥγών, ΕΪΣ, Ἴδις, ΑΪΣχύνης.) — 490. Ἡ φιλονεικία πρωξενεῖ δυστυχήματα. — 491. Ἡ Ὀδησσὸς εἶνε πόλις τῆς Ρωσσίας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λαμβάνει 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λέγει 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσσομεν παντοχόθεν Γραμματόσημα διαφόρων Κρατῶν, ἀνταποδίδοντες τοιαῦτα, καὶ παλαιότατα Τουρκικά. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη.— Μανοὺκ Βερβεριὰν καὶ Στέφανος Κυριακοῦ, Rodosto (Turquie). (Γ,98)

Τῷ ἀγαπητῷ μοι Μάρκῳ Κωνσταντινίδῃ ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του. — *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου.* (Γ,99)

Τῷ κ. Μάρκῳ Κωνσταντινίδῃ θερμότατα συλλυπητήρια.— *Δάλια* (Γ,100)

Ἀσπάζομαι τὴν φιλτάτην μου *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ τὴν προτείνω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τὰ ὀνόματά μας. — *Εὔοσμον Κρίνον.* (Γ,101)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903